

การศึกษาความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

A STUDY ON ENGLISH CAUSE-AND-EFFECT PARAGRAPH WRITING ABILITY OF GRADE 11 STUDENTS

เลิศวุฒิ ศรีพรหม / Loeswut Sriprom¹

กัณฑ์ณัย วรจิตติพล / Kandanai Worajittiphon²

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลโดยรวมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา อำเภอสามปราชญ์ จังหวัดนครปฐม และ 2) ความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลรายด้านของนักเรียน ซึ่งประกอบด้วย การประเมิน 5 ด้าน ได้แก่ การเขียนประโยคนำเสนอแนวคิดหลัก การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล การเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญ การจัดระเบียบย่อหน้า และการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา อำเภอสามปราชญ์ จังหวัดนครปฐม จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 40 คนที่กำลังศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษอ่านและเขียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ งานการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผล พร้อมเกณฑ์การให้คะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีค่าความเที่ยงตรงระหว่าง 0.67-1.00 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.78 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความถี่ และร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา อำเภอสามปราชญ์ จังหวัดนครปฐม มีความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลโดยรวมอยู่ในระดับพอใช้ตามเกณฑ์ค่าเฉลี่ยที่กำหนดไว้ โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยทั้ง 5 ด้าน เท่ากับ 2.45 (S.D. = 0.72) จากคะแนนเต็ม 4 คะแนน ส่วนผลรวมของคะแนนเฉลี่ยทุกด้านเท่ากับ 12.06 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน หรือคิดเป็นร้อยละ 60.30 ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา อำเภอสามปราชญ์ จังหวัดนครปฐม มีความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลรายด้าน จากคะแนนเต็ม 4 คะแนน ดังนี้ 1) ด้านการเขียน

¹ ครู โรงเรียนนาครประสิทธิ์ อำเภอสามปราชญ์ จังหวัดนครปฐม (Nakprasith School, Sam Phran District, Nakhon Pathom Province), reaw20219@gmail.com

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม (Faculty of Humanities and Social Sciences, Nakhon Pathom Rajabhat University), kandanai@webmail.npru.ac.th

ประโยคนำเสนอแนวคิดหลัก ได้คะแนนเฉลี่ย 2.52 (S.D. = 0.74) คิดเป็นร้อยละ 63.25 2) ด้านการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล ได้คะแนนเฉลี่ย 2.57 (S.D. = 0.77) คิดเป็นร้อยละ 64.25 3) ด้านการเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญ ได้คะแนนเฉลี่ย 2.35 (S.D. = 0.72) คิดเป็นร้อยละ 58.75 4) ด้านการจัดระเบียบย่อหน้า ได้คะแนนเฉลี่ย 2.45 (S.D. = 0.70) คิดเป็นร้อยละ 61.25 และ 5) ด้านการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา ได้คะแนนเฉลี่ย 2.17 (S.D. = 0.67) คิดเป็นร้อยละ 54.25 และเมื่อพิจารณาเรียงด้านตามเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้ พบว่า ด้านที่ไม่ผ่านเกณฑ์มีจำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญ (ร้อยละ 58.75) และด้านการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา (ร้อยละ 54.25)

ผลการศึกษาของงานวิจัยนี้ได้ให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของนักเรียน

คำสำคัญ: การเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษ, การเขียนเชิงเหตุและผล, ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ, การเขียนในภาษาต่างประเทศ

ABSTRACT

This research aimed to study 1) the overall ability of Grade 11 students at Watraikhing Witthaya School, Sam Phran District, Nakhon Pathom Province in writing English cause-and-effect paragraphs, and 2) the ability of these students in writing English cause-and-effect paragraphs in specific areas, which includes evaluation in five aspects: writing a topic sentence, expressing cause-and-effect relationships, writing a concluding sentence, organizing the paragraph, and using language conventions. The sample for this study consisted of 40 Grade 11 students at Watraikhing Witthaya School, Sam Phran District, Nakhon Pathom Province, from one classroom who were enrolled in an English reading and writing course during the second semester of the 2023 academic year. The participants were selected using a cluster random sampling method. The research instrument used was a cause-and-effect paragraph writing task, along with a scoring rubric developed by the researcher. The validity of the instrument ranged from 0.67 to 1.00, and its reliability was 0.78. The statistics used for data analysis included the mean, standard deviation, frequency, and percentage.

The findings of the study were as follows:

1. The overall ability of Grade 11 students at Watraikhing Witthaya School, Sam Phran District, Nakhon Pathom Province, in writing English cause-and-effect paragraphs was at a fair level, based on the specified average criteria. The mean score across all five aspects was 2.45 (S.D. = 0.72) based on a full score of 4 points. The total average score for all aspects was 12.06 out of 20, equivalent to 60.30%, which exceeded the specified criterion of 60%.

2. Grade 11 students at Wat Raikhing Witthaya School, Sam Phran District, Nakhon Pathom Province, had the ability to write English cause-and-effect paragraphs in each aspect, based on a full score of 4 points, as follows: 1) writing topic a sentence received an average score of 2.52 (S.D. = 0.74), equivalent to 63%, 2) expressing cause-and-effect relationships received an average score of 2.57 (S.D. = 0.77), equivalent to 64.25%, 3) writing a concluding sentence received an average score of 2.35 (S.D. = 0.72), equivalent to 58.75%, 4) organizing the paragraph received an average score of 2.45 (S.D. = 0.70), equivalent to 61.25%, and 5) using language conventions received an average score of 2.17 (S.D. = 0.67), equivalent to 54.25%. Considering each aspect based on the 60% criterion, it was found that two aspects did not meet the standard: writing a concluding sentence (58.75%) and using language conventions (54.25%).

The findings of this research provide valuable recommendations for enhancing students' cause-and-effect paragraph writing skills.

Keywords: English paragraph writing, cause-and-effect writing, English writing ability, foreign language writing

บทนำ

ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบัน ผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ดีจะสามารถเข้าถึงแหล่งความรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างไร้ขีดจำกัด (พรพิทศ พุนใจสม และกันต์ดนัย วรจิตติพล, 2562: 149) มีโอกาสในการเลือกอาชีพที่หลากหลาย การพัฒนาสมองด้วยการจดจำคำศัพท์และกฎไวยากรณ์ รวมทั้งการเรียนรู้วัฒนธรรมและประสบการณ์ที่หลากหลาย (มติชนสุดสัปดาห์, 2566: ออนไลน์) ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษยังมีบทบาทความสำคัญในการช่วยผู้เรียนทบทวนและบูรณาการความรู้ด้านคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างภาษา เพื่อสร้างสรรค์ผลงานที่สื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Worajittiphon, 2017: 143) และมีความจำเป็นต่อการเรียนในระดับสูงและบางสายอาชีพ แต่เป็นทักษะที่ผู้เรียนยากจะเชี่ยวชาญด้วยตนเอง ต่างจากการฟังและพูดที่พัฒนาได้จากการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน (Hadfield & Hadfield, 2012: 116)

อย่างไรก็ตาม นักเรียนไทยมีปัญหาในการใช้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษและมีคะแนนความสามารถทางการเขียนอยู่ในระดับต่ำ กล่าวคือ ในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษ นักเรียนมักมีข้อผิดพลาดที่พบได้บ่อย ได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้คำกริยาผิดรูปกาล การใช้รูปคำผิด การเขียนประโยคที่ไม่ถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ (รวีศ ทะแสนเทพ, ณัฐพล สันติ และศรชัย มุ่งไธสง, 2558: 118; พรรณมล สุทธิฤทธิ์, 2559: 24; ดิศราพร สร้อยญาณะ, 2565: 73; รณวีร์ พาผล, จารุณี นาคเจริญ และณพัชญาฐ์ สุขพัชรภรณ์, 2565: 7) และการเขียนย่อหน้าที่ไม่สมบูรณ์ นั่นคือขาดประโยคนำและประโยคสรุป (บุญญฤทธิ์ วิบุลละ, อาริรักษ์ มีแจ้ง และศิตา เขี่ยมขันติถาวร, 2564: 69) ซึ่งอาจมาจากหลายสาเหตุ เช่น ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มัก

ถูกละเลยในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ และการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนทั่วไปนั้น มักไม่ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับหลักการเขียนอย่างชัดเจน นั่นคือ ผู้เรียนอาจไม่ได้รับการฝึกฝนทักษะการเขียนเฉพาะด้าน และไม่ได้เรียนรู้หลักการเขียนย่อหน้าที่ถูกต้อง ซึ่งต้องใช้ความรู้และทักษะในการเขียน มิใช่เพียงแค่การนำประโยคมาเรียงต่อ ๆ กันเท่านั้น (อารีรักษ์ มีแจ้ง, 2561: ออนไลน์)

ทักษะในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษ หรือการเขียนอนุเลข จึงถือว่ามีสำคัญในการเขียนภาษาอังกฤษ ย่อหน้า คือ การเรียบเรียงประโยคหลายประโยคให้เชื่อมโยงกันอย่างมีระเบียบและสอดคล้องเพื่อแสดงแนวคิดหรือสาระสำคัญในประเด็นใดประเด็นหนึ่ง ย่อหน้าที่มีประสิทธิภาพควรเริ่มต้นด้วยประโยคนำเสนอแนวคิด (topic sentence) รายละเอียดที่สนับสนุนแนวคิดหลักของย่อหน้านั้น (supporting details) และบทสรุป (conclusion) ประโยคในย่อหน้าควรมีสัมพันธภาพ (coherence) คือ การเชื่อมโยงกันและมีลำดับความคิดที่เข้าใจได้ง่าย และมีความมีความเป็นเอกภาพ (unity) เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจแนวคิดหลักได้ชัดเจน (Savage & Shafiei, 2012: 12)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดให้ผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลายประการ เช่น การเขียนบรรยายความรู้สึกละแสดงความคิดเห็นในประเด็นต่าง ๆ โดยให้เหตุผลพร้อมยกตัวอย่างประกอบ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 226-227) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลเป็นหนึ่งในทักษะสำคัญของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ต้องได้รับการพัฒนา การเขียนแบบเหตุและผลนั้น มุ่งเน้นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์หรือเงื่อนไขกับผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น การเขียนประเภทนี้ช่วยให้ผู้เขียนสามารถวิเคราะห์ อธิบาย และนำเสนอความเชื่อมโยงของปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกันได้อย่างมีตรรกะและระเบียบแบบแผน ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ การเขียนประเภทนี้มีคุณค่าอย่างยิ่งในบริบททางวิชาการ เพราะเป็นทักษะที่ช่วยให้ผู้เขียนแสดงความคิดอย่างมีเหตุผล ชัดเจน และน่าเชื่อถือ (Memari, 2021: 503)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องก่อนหน้านี้ ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า โดยส่วนใหญ่วิเคราะห์การเขียนย่อหน้าเชิงเล่าเรื่องหรือบรรยายเรื่องราว (narrative paragraph) ของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ในระดับมหาวิทยาลัย (พรรณมดล สุทธิฤทธิ์, 2559: 23; ธนาภัสสร สนธิรักษ์, ศุภาวีร์ เลิศผาติวงศ์, ภาวิณี บุญจันดา, จูติรัตน์ รักษาศรี และพระหน่อแสง อคฺคเสโน, 2563: 41) และมีงานวิจัยที่วิเคราะห์งานเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงพรรณนา (descriptive paragraph) ของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย เช่น งานวิจัยของดิศราพร สร้อยญาณะ (2565: 76) และ Masagus & Syahri (2022: 381) ส่วนการศึกษาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาชั้นนพวรรณ จันทราบาง (2563: 46) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยการวิเคราะห์ย่อหน้าเชิงเล่าเรื่องหรือบรรยายเรื่องราวสำหรับการเขียนย่อหน้าเชิงเหตุและผล (cause-and-effect paragraph) นั้น ถือเป็นการเขียนประเภทหนึ่งที่มีประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้เรียนภาษาอังกฤษดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น และเป็นย่อหน้าประเภทหนึ่งที่มีความยากในการเขียนสำหรับผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนต้องสามารถเชื่อมโยงความคิดให้มีความเป็นระเบียบและรักษา

ความสอดคล้องของเนื้อหา (Karim, Maasum & Latif, 2017: 302) ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม เพื่อรวบรวมข้อมูลและนำเสนอแนวทางในการประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนย่อหน้าของนักเรียน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลโดยรวมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลรายด้านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม ซึ่งประกอบด้วยการประเมิน 5 ด้าน ได้แก่ การเขียนประโยคนำเสนอแนวคิดหลัก การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล การเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญ การจัดระเบียบย่อหน้า และการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา

วิธีดำเนินการ

งานวิจัยนี้อธิบายถึงประชากร กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม ที่กำลังศึกษาในรายวิชาภาษาอังกฤษอ่านและเขียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 4 ห้อง จำนวนทั้งสิ้น 156 คน ส่วนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม ที่กำลังศึกษาในรายวิชาภาษาอังกฤษอ่านและเขียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 40 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (cluster sampling)

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบไปด้วยเครื่องมือ จำนวน 1 ชุด มีรายละเอียดดังนี้

งานเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผล ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของ Foles & Pugh (2015: 132-159) โดยให้นักเรียนเลือกหัวข้อที่กำหนดให้ที่ตนเองสนใจ มาเพียง 1 หัวข้อ และนำมาเขียนย่อหน้าเชิงเหตุและผล กำหนดให้เขียนอย่างน้อย 100-120 คำ ในเวลา 1 ชั่วโมง นักเรียนสามารถใช้พจนานุกรมออนไลน์ในการช่วยเลือกคำศัพท์ได้ แต่ต้องเขียนย่อหน้าด้วยตัวเองและห้ามใช้ปัญญาประดิษฐ์ช่วยเขียน และนักเรียนได้รับมอบหมายให้เขียนย่อหน้านี้ หลังจากได้เรียนรู้พื้นฐานการเขียน

ย่อหน้าเชิงเหตุและผลในชั้นเรียนแล้ว ซึ่งเนื้อหาประกอบด้วยองค์ประกอบในการเขียนย่อหน้าและตัวอย่างย่อหน้าเชิงเหตุและผล

สำหรับการกำหนดหัวข้อในการเขียนนั้น หัวข้อที่ให้นักเรียนเลือกเกี่ยวข้องกับการศึกษา เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นประเด็นที่ใกล้ตัวและน่าจะเป็นเรื่องที่น่าสนใจ เช่น How does the use of technology in the classroom affect students' learning outcomes? How does social media influence teenagers' mental health? What causes climate change, and what are its effects on daily life? ผู้วิจัยได้นำงานเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลนี้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ประเมินคุณภาพในด้านความเหมาะสมของหัวข้อ คำสั่งและระยะเวลาในการทำงานเขียน โดยใช้สูตรการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของ Rovinelli & Hambleton (1976 อ้างถึงใน พิศิษฐ ตัณฑวนิช และพนา จินดาศรี, 2561: 4-5) พบว่า มีค่าอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ได้ (สุรพงษ์ คงสัตย์ และธีรชาติ ธรรมวงศ์, 2558: ออนไลน์)

การตรวจให้คะแนน ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผล เพื่อใช้ในการประเมินความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้วิจัยได้พัฒนาเกณฑ์ขึ้นจากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการประเมินงานเขียนภาษาอังกฤษและย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผล (Jacobs, Zingraf, Wormuth, Hartfiel & Hughey, 1981: 2-3; International Reading Association, 2022: online; Acevedo, 2023: online) ได้เกณฑ์ในการประเมิน 5 ด้าน ได้แก่ 1) การเขียนประโยคนำ 2) การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล 3) การเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญ 4) การจัดระเบียบย่อหน้า และ 5) การใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา โดยแต่ละด้านมีคะแนนเต็ม 4 คะแนน รวมคะแนนเต็มทั้ง 5 ด้าน คือ 20 คะแนน

ในขั้นตอนถัดไป ผู้วิจัยได้นำเกณฑ์การประเมินย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องจากสูตรของ Rovinelli & Hambleton (1976 อ้างถึงใน พิศิษฐ ตัณฑวนิช และพนา จินดาศรี, 2561: 4-5) และผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของเกณฑ์การให้คะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลจากผู้เชี่ยวชาญ พบว่า มีค่าระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ได้ (สุรพงษ์ คงสัตย์ และธีรชาติ ธรรมวงศ์, 2558: ออนไลน์) ผู้วิจัยได้ปรับปรุงเกณฑ์การประเมินตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความเชื่อมั่นของเกณฑ์การให้คะแนนการเขียนย่อหน้าดังกล่าว โดยใช้ผู้ประเมินงานเขียน จำนวน 2 คน คือ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษา ตรวจสอบงานเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน ซึ่งได้รับมอบหมายให้เขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลจากหัวข้อที่กำหนดให้ โดยใช้เกณฑ์ประเมินย่อหน้าเชิงเหตุและผลที่ผ่านการหาคุณภาพด้านความเที่ยงตรงแล้ว จากนั้นผู้วิจัยได้นำคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการประเมินของผู้ประเมินทั้งสองคนมาวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's correlation coefficient) (ชนินันท์ พุกษ์ประมุล, นัฏฐิกา เจริญตะคุ และ สิวะโชติ ศรีสุทธิยากร, 2563: 3-4) พบว่า มีค่าเท่ากับ 0.78 (ชูศรี วงศ์รัตนะ, 2553: 312)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่กำลังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ อ่านและเขียน ในภาคเรียนที่ 2/2566 จำนวน 40 คน เขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผล โดยให้นักเรียน เลือกเขียนย่อหน้าตามหัวข้อที่กำหนดให้ ในเวลา 1 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ควบคุมให้นักเรียนเขียนย่อหน้า ด้วยตนเอง
2. ผู้วิจัยตรวจงานเขียนของนักเรียนทั้ง 40 คน โดยใช้เกณฑ์การประเมินย่อหน้าเชิงเหตุและผล ที่ได้รับการตรวจสอบคุณภาพแล้ว
3. ผู้วิจัยนำผลคะแนนจากการประเมินย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของนักเรียนมาวิเคราะห์ ข้อมูลเพื่อสรุปผลการวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ค่าความถี่ (frequency) และร้อยละ (percentage) โดยนำคะแนนเฉลี่ยแต่ละด้าน มาแปลความหมายตามเกณฑ์อันตรภาคชั้นเป็น 4 ระดับความสามารถ ได้แก่ ระดับดีมาก มีคะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 3.26-4.00 ระดับดี มีคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.25 ระดับพอใช้ มีคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.76-2.50 และระดับต้องปรับปรุง มีคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.75 นอกจากนี้ผู้วิจัยยังนำคะแนนเฉลี่ยในแต่ละด้าน ของนักเรียนมาแปลเป็นค่าร้อยละเพื่อเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 60 จึงจะถือว่าความสามารถทางการเขียน ย่อหน้าของนักเรียนอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ ซึ่งงานวิจัยของจรินทร์ธร ภัทรพงศ์โอฬาร (2561: 12) ได้ใช้เกณฑ์ ร้อยละ 60 ในการประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 และงานวิจัยของฤทัยชนนี สิทธิชัย (2566: 317) ได้ใช้เกณฑ์ร้อยละ 60 และร้อยละ 65 ในการประเมิน ทักษะการเขียนและการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งสำหรับ งานวิจัยนี้ เกณฑ์ร้อยละ 60 ถูกกำหนดขึ้นโดยพิจารณาจากบริบทของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศและยังอยู่ในช่วงพัฒนาทักษะการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษ โดยตระหนักว่าการเขียน ภาษาอังกฤษไม่ใช่ทักษะที่สามารถพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว เกณฑ์ดังกล่าวช่วยสะท้อนถึงความก้าวหน้าในระดับ ที่เหมาะสมกับความสามารถและประสบการณ์ของผู้เรียน ทั้งยังแสดงถึงความสามารถพื้นฐานในระดับที่ยอมรับได้

ผลการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยในภาพรวมและสรุปประเด็น แสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

การประเมินด้าน	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	ระดับความสามารถ	ร้อยละ	การผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60
1. การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล	2.57	0.77	ดี	64.25	ผ่าน
2. การเขียนประโยคนำเสนอแนวคิดหลัก	2.52	0.74	ดี	63.00	ผ่าน
3. การจัดระเบียบย่อหน้า	2.45	0.70	พอใช้	61.25	ผ่าน
4. การเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญ	2.35	0.72	พอใช้	58.75	ไม่ผ่าน
5. การใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา	2.17	0.67	พอใช้	54.25	ไม่ผ่าน
ค่าเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ย	2.45	0.72	พอใช้		
ผลรวมของคะแนนเฉลี่ย	12.06			60.30	ผ่าน

จากตารางที่ 1 สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ในภาพรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม มีความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลอยู่ในระดับพอใช้ตามเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งนี้ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยทั้ง 5 ด้าน เท่ากับ 2.45 (S.D. = 0.72) จากคะแนนเต็ม 4 คะแนน ส่วนผลรวมของคะแนนเฉลี่ยทุกด้านเท่ากับ 12.06 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน หรือคิดเป็นร้อยละ 60.30 ซึ่งในภาพรวมถือว่าผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้เพียงเล็กน้อย

2. ในรายด้าน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม มีความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผล โดยเรียงลำดับจากด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดไปด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด มีดังนี้ ด้านการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล มีคะแนนเฉลี่ย 2.57 (ร้อยละ 64.25) รองลงมา คือ ด้านการเขียนประโยคนำเสนอแนวคิดหลัก คะแนนเฉลี่ย 2.52 (ร้อยละ 63) ด้านการจัดระเบียบย่อหน้า คะแนนเฉลี่ย 2.45 (ร้อยละ 61.25) ด้านการเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญ คะแนนเฉลี่ย 2.35 (ร้อยละ 58.75) และด้านการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา คะแนนเฉลี่ย 2.17 (ร้อยละ 54.25) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณารายด้านตามเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้ พบว่า ด้านที่ไม่ผ่านเกณฑ์มีจำนวน 2 ด้าน ได้แก่ การเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญ (ร้อยละ 58.75) และการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา (ร้อยละ 54.25) ส่วนรายละเอียดผลคะแนนในแต่ละด้านการประเมิน มีดังต่อไปนี้

2.1 ผลการประเมินด้านการเขียนประโยคนำเสนอแนวคิดหลัก (topic sentence)

ตารางที่ 2 ความถี่และร้อยละของคะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากการประเมินด้านการเขียนประโยคนำเสนอแนวคิดหลัก

คะแนน	ระดับ	การเขียนประโยคนำเสนอแนวคิดหลัก	ความถี่ (n = 40)	ร้อยละ (%)
4	ดีมาก	มีประโยคนำเสนอแนวคิดหลักที่กล่าวถึงใจความสำคัญของย่อหน้าได้ อย่างชัดเจน ช่วยให้อ่านย่อหน้ามีทิศทางที่ชัดเจน ทำให้สามารถติดตามเนื้อหา หรือประเด็นที่นำเสนอได้ง่าย	4	10
3	ดี	มีประโยคที่สามารถระบุแนวคิดหลักของย่อหน้าได้ แต่มีเพียงบางส่วน ที่ขาดความชัดเจน หรือมีปัญหาทางโครงสร้างประโยคเล็กน้อย	15	37.50
2	พอใช้	มีประโยคนำที่พยายามจะระบุแนวคิดหลักของย่อหน้า แต่ขาดความชัดเจน หรือรายละเอียดที่เพียงพอ ทำให้เนื้อหาไม่สามารถสื่อถึงใจความสำคัญได้ ครบถ้วน โครงสร้างประโยคอาจมีข้อผิดพลาดที่ส่งผลต่อความเข้าใจ แต่ยัง พอจับใจความได้	19	47.50
1	ปรับปรุง	ไม่มีประโยคนำ หรือประโยคนำไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อหลัก	2	5

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ผลคะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของ
นักเรียนในด้านการเขียนประโยคนำเสนอแนวคิดหลัก นักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนอยู่ในระดับพอใช้ คิดเป็น
ร้อยละ 47.50 (19 คน) รองลงมา คือ ระดับดี ร้อยละ 37.50 (15 คน) ระดับดีมาก ร้อยละ 10 (4 คน) และ
ระดับต้องปรับปรุง ร้อยละ 5 (2 คน) ตามลำดับ

2.2 ผลการประเมินด้านการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล (cause-and-effect relationships)

ตารางที่ 3 ความถี่และร้อยละของคะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากการประเมินด้านการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล

คะแนน	ระดับ	การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล	ความถี่ (n = 40)	ร้อยละ (%)
4	ดีมาก	- มีการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผลที่ชัดเจน พร้อมทั้ง มีรายละเอียดเพียงพอที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย โดยมีประโยคสนับสนุน ที่ช่วยขยายความได้อย่างเหมาะสม - ใช้คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผลอย่างเหมาะสมและ หลากหลาย ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผลชัดเจนและสั้นไหล	6	15
3	ดี	- มีการแสดงความเชื่อมโยงระหว่างสาเหตุและผล แต่มีรายละเอียดบางส่วน ยังไม่สมบูรณ์เล็กน้อย สามารถขยายความเพื่อให้ชัดเจนยิ่งขึ้นได้ - ใช้คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผลเหมาะสม แต่มี บางส่วนที่ซ้ำซากหรือไม่สั้นไหลบ้างเล็กน้อย	12	30

ตารางที่ 3 ความถี่และร้อยละของคะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากการประเมินด้านการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล (ต่อ)

คะแนน	ระดับ	การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล	ความถี่ (n = 40)	ร้อยละ (%)
2	พอใช้	- การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผลมีอยู่บ้าง แต่ยังไม่ชัดเจนหรือ เพียงพอที่จะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจให้กับผู้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ - รายละเอียดที่สนับสนุนประโยคใจความสำคัญมีไม่ครบถ้วนหรือขาด การขยายความเพิ่มเติม ทำให้ข้อมูลไม่สมบูรณ์ - การใช้คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผลมีจำกัดหรือ บางครั้งไม่เหมาะสม ซึ่งอาจทำให้การลำดับความคิดไม่ราบรื่นและทำให้ ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาได้ยากขึ้น	21	52.50
1	ปรับปรุง	- ขาดการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล หรือรายละเอียด ไม่เกี่ยวข้องกันกับประโยคใจความสำคัญ - ขาดการใช้คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล หรือ ใช้คำเชื่อมผิดจนทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลเข้าใจยาก	1	2.50

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ผลคะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของ
นักเรียน ในด้านการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล นักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนอยู่ในระดับพอใช้
คิดเป็นร้อยละ 52.50 (21 คน) รองลงมา คือ ระดับดี ร้อยละ 30 (12 คน) ระดับดีมาก ร้อยละ 15 (6 คน)
และระดับต้องปรับปรุง ร้อยละ 2.50 (1 คน) ตามลำดับ

2.3 ผลการประเมินด้านการเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญ (concluding sentence)

ตารางที่ 4 ความถี่และร้อยละของคะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากการประเมินด้านการเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญ

คะแนน	ระดับ	การเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญ	ความถี่ (n = 40)	ร้อยละ (%)
4	ดีมาก	ประโยคสรุปมีความชัดเจน สรุปเนื้อหาของย่อหน้าได้อย่างครบถ้วนดีมาก และให้ข้อคิดหรือสร้างความประทับใจในตอนจบ	3	7.50
3	ดี	ประโยคสรุปมีความชัดเจนและช่วยสื่อใจความสำคัญของย่อหน้าได้ แต่ยัง ขาดความครบถ้วนในบางจุด หรือยังไม่ได้ให้ข้อคิดที่น่าสนใจหรือสร้าง ความประทับใจมากนัก	11	27.50
2	พอใช้	ประโยคสรุปมีอยู่ แต่ยังขาดความชัดเจนหรือรายละเอียดที่เพียงพอ ทำให้ ไม่สามารถสรุปเนื้อหาได้อย่างสมบูรณ์ หรืออาจเน้นย้ำหัวข้อหลักเพียง อย่างเดียว โดยไม่มีการขยายความหรือสร้างความประทับใจในการปิดย่อหน้า	23	57.50
1	ปรับปรุง	ไม่มีประโยคสรุป หรือย่อหน้าจบลงอย่างไม่สมบูรณ์	3	7.50

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า ผลคะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของนักเรียน ในด้านการเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญ นักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนอยู่ในระดับพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 57.50 (23 คน) รองลงมา คือ ระดับดี ร้อยละ 27.50 (11 คน) ส่วนระดับต้องปรับปรุงและระดับดีมาก มีนักเรียนจำนวนเท่ากัน คือ ร้อยละ 7.50 (3 คน)

2.4 ผลการประเมินด้านการจัดระเบียบย่อหน้า (paragraph organization)

ตารางที่ 5 ความถี่และร้อยละของคะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากการประเมินด้านการจัดระเบียบย่อหน้า

คะแนน	ระดับ	การจัดระเบียบย่อหน้า	ความถี่ (n = 40)	ร้อยละ (%)
4	ดีมาก	ย่อหน้ามีโครงสร้างที่ชัดเจน จัดลำดับความคิดอย่างเหมาะสม ใช้คำเชื่อมโยง (linking words) ที่ช่วยให้เข้าใจง่าย	3	7.50
3	ดี	ย่อหน้ามีโครงสร้างและลำดับความคิดที่ดี แต่มีข้อผิดพลาดเพียงเล็กน้อย เช่น การใช้คำเชื่อมโยงบางแห่งไม่เหมาะสม หรือการเรียงลำดับยังไม่สมบูรณ์	14	35
2	พอใช้	มีการพยายามจัดโครงสร้างของย่อหน้า แต่มีบางส่วนของข้อความชัดเจน หรือใช้คำเชื่อมโยงผิดพลาดหลายแห่ง ซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านติดตามเนื้อหาได้ยาก	21	52.50
1	ปรับปรุง	ย่อหน้าขาดโครงสร้างที่ชัดเจน ผู้อ่านไม่สามารถติดตามหรือเข้าใจลำดับความคิดในย่อหน้าได้	2	5

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า ผลคะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของนักเรียน ในด้านการจัดระเบียบย่อหน้า นักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนอยู่ในระดับพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 52.50 (21 คน) รองลงมา คือ ระดับดี ร้อยละ 35 (14 คน) ระดับดีมาก ร้อยละ 7.50 (3 คน) และระดับต้องปรับปรุง ร้อยละ 5 (2 คน) ตามลำดับ

2.5 ผลการประเมินด้านการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา (language conventions)

ตารางที่ 6 ความถี่และร้อยละของคะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากประเมินด้านการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา

คะแนน	ระดับ	การใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา	ความถี่ (n = 40)	ร้อยละ (%)
4	ดีมาก	ใช้ไวยากรณ์ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และตัวพิมพ์ใหญ่ถูกต้องทั้งหมด ไม่มีข้อผิดพลาด	1	2.50
3	ดี	มีข้อผิดพลาดเล็กน้อยในการใช้ไวยากรณ์และการสะกดคำ ส่วนเครื่องหมายวรรคตอนและตัวพิมพ์ใหญ่ส่วนใหญ่ถูกต้อง	10	25
2	พอใช้	มีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์หรือการสะกดคำหลายแห่ง ส่วนเครื่องหมายวรรคตอนและตัวพิมพ์ใหญ่ ใช้ไม่ถูกต้องบางครั้ง	24	60

ตารางที่ 6 ความถี่และร้อยละของคะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากประเมินด้านการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา (ต่อ)

คะแนน	ระดับ	การใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา	ความถี่ (n = 40)	ร้อยละ (%)
1	ปรับปรุง	มีข้อผิดพลาดมากในการใช้ไวยากรณ์ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และตัวพิมพ์ใหญ่ ทำให้ความหมายไม่ชัดเจน	5	12.50

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า ผลคะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของนักเรียน ในด้านการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา นักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนอยู่ในระดับพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 60 (24 คน) รองลงมา คือ ระดับดี ร้อยละ 25 (10 คน) ระดับต้องปรับปรุง ร้อยละ 12.50 (5 คน) และระดับดีมาก ร้อยละ 2.50 (1 คน) ตามลำดับ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม มีความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลโดยรวมอยู่ในระดับพอใช้ ตามเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้ สาเหตุหนึ่งอาจมาจากการที่นักเรียนได้เรียนรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการเขียนย่อหน้าเชิงเหตุและผลในชั้นเรียน จึงทำให้นักเรียนส่วนใหญ่สามารถเขียนย่อหน้าโดยมีองค์ประกอบที่สำคัญของย่อหน้าครบถ้วน ผลการวิจัยนี้มีความคล้ายคลึงบางส่วนกับงานของ Amri & Saputra (2020: 84) ที่ศึกษาความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวอินโดนีเซีย จำนวน 22 คน ซึ่งพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่จำนวนร้อยละ 40.90 ได้คะแนนอยู่ในระดับที่แสดงถึงความสามารถที่ดี (competent level: 70-79%) และรองลงมา คือ นักศึกษา จำนวนร้อยละ 31.80 ได้คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ (sufficient level: 60-69%) และลำดับสุดท้าย นักศึกษา จำนวนร้อยละ 27.30 ได้คะแนนอยู่ในระดับที่น่าชื่นชม (admirable level: 80-100%) ในขณะที่ผลการศึกษาของผู้วิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับพอใช้ (ร้อยละ 60.30) โดยผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 เพียงเล็กน้อย ซึ่งอาจเป็นผลจากการที่ผู้ร่วมวิจัยในงานของ Amri & Saputra (2020: 83) เป็นนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษที่เคยเรียนรายวิชาการเขียน 1 และ 2 มาก่อน จึงทำให้มีความสามารถในการเขียนย่อหน้าได้ดีกว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในการศึกษาครั้งนี้

2. ผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลในรายด้าน คะแนนเต็มด้านละ 4 คะแนน โดยเรียงลำดับจากด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดไปด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด มีดังนี้ ด้านการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล (2.57) ด้านการเขียนประโยคนำเสนอแนวคิดหลัก (2.52) ด้านการจัดระเบียบย่อหน้า (2.45) ด้านการเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญ (2.35) และด้านการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา (2.17) ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้ พบว่าด้านที่ไม่ผ่านเกณฑ์มีจำนวน 2 ด้าน ได้แก่ การเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญ (ร้อยละ 58.75) และการใช้

กฎเกณฑ์ทางภาษา (ร้อยละ 54.25) แสดงให้เห็นว่า ความสามารถในการเขียนย่อหน้าของนักเรียนในบางด้าน ยังไม่ถึงระดับที่ยอมรับได้ นักเรียนจึงควรได้รับการพัฒนาทักษะการเขียนย่อหน้าเชิงเหตุและผลเพื่อให้สามารถสื่อสารแนวคิดได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในอนาคต และควรพัฒนาด้านการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาควบคู่ไปกับการพัฒนาในด้านอื่น ๆ ผลการศึกษาในด้านการเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญนี้ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Nepal (2024: 106) ที่ศึกษาปัญหาในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชาวเนปาล และพบว่า นักศึกษาทุกคนที่เข้าร่วมวิจัยไม่สามารถเขียนเรียงความที่ประกอบด้วยองค์ประกอบที่จำเป็นได้อย่างครบถ้วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนบทสรุปที่สามารถกล่าวย่อประเด็นหลักและให้ข้อคิดหรือคำแนะนำได้ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่านักศึกษามีปัญหาในการเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญที่มีประสิทธิภาพ ส่วนผลการศึกษาด้านการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาดังกล่าว มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของธนาภัสสร สุนธิรักษ์, ศุภาวีร์ เลิศผาติวงศ์, ภาวิณี บุญจันทา, ฐิติรัตน์ รักษาศรี และพระหน่อแสง อคฺคเสโน (2563: 43-44) ที่วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ใน 4 ด้าน ได้แก่ 1) รูปแบบย่อหน้า 2) โครงสร้างย่อหน้า 3) ไวยากรณ์และโครงสร้าง และ 4) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่ และการสะกดคำ ซึ่งพบว่า นักเรียนมีปัญหาทางการใช้ไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคมากที่สุด ซึ่งมีจำนวนมากถึงร้อยละ 58.72 ของข้อผิดพลาดทั้ง 4 ด้าน นอกจากนี้ การอภิปรายผลจากการประเมินรายด้านมีดังนี้

2.1 ด้านการเขียนประโยคนำเสนอแนวคิดหลัก

ผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่จำนวนร้อยละ 47.50 เขียนประโยคนำเสนอแนวคิดหลักได้อยู่ในระดับพอใช้ และนักเรียนร้อยละ 5 อยู่ในระดับต้องปรับปรุง แสดงให้เห็นว่านักเรียนขาดความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับบทบาทของประโยคนำเสนอในย่อหน้า และขาดทักษะด้านคำศัพท์และการใช้ไวยากรณ์จึงทำให้ไม่สามารถเขียนประโยคนำเสนอแนวคิดหลักได้ครอบคลุมใจความสำคัญของย่อหน้าได้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Karim, Maasum & Latif (2017: 300-301) ที่พบว่า นักศึกษาชาวบังกลาเทศที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีความคิดเห็นว่า ในบรรดาขั้นตอนการเขียนทั้ง 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนการวางแผน (planning stage) ขั้นตอนการเขียน (writing stage) และขั้นตอนการปรับปรุง (revising stage) นั้น ขั้นตอนการเขียนเป็นขั้นที่ยากที่สุด ซึ่งเหตุผลหนึ่ง คือ เพราะเขาต้องพัฒนาประโยคที่ระบุแนวคิดหลักหรือหัวข้อหลักของย่อหน้า (topic sentence) ประโยคนำจึงเป็นส่วนสำคัญที่สุดของย่อหน้า เพราะช่วยกำหนดทิศทางของเนื้อหาและควบคุมให้ผู้เขียนนำเสนอเนื้อหาในแนวทางเดียวกัน ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจได้ทันทีว่าเนื้อหาของย่อหน้าจะพูดถึงเรื่องใด และทำให้ย่อหน้ามีทิศทางที่ชัดเจนและต่อเนื่อง

2.2 ด้านการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล

ผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่จำนวนร้อยละ 52.50 สามารถเขียนอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผลในย่อหน้าได้อยู่ในระดับพอใช้ และนักเรียนร้อยละ 2.50 อยู่ในระดับต้องปรับปรุง แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการเชื่อมโยงระหว่างสาเหตุและผล ขาดการให้รายละเอียดที่เพียงพอโดยใช้ประโยคสนับสนุนต่าง ๆ ที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจแนวคิดหลักของย่อหน้าได้อย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Karim, Maasum & Latif (2017: 302) ที่ทำการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะ

ภาษาต่างประเทศ ต่อความท้าทายในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งพบว่า การเขียนย่อหน้าเชิงเหตุและผลมีคะแนนความยากเป็นอันดับ 2 (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26) รองจากการเขียนย่อหน้าเชิงเปรียบเทียบ (comparison-contrast paragraph) (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60) และลำดับสุดท้าย คือ การเขียนย่อหน้าที่มีลำดับรายการ (listing paragraph) โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.12 จากคะแนนแบบสอบถามความคิดเห็น 5 ระดับ ซึ่งความยากในการเขียนย่อหน้าเชิงเหตุและผลมาจากการที่ผู้เรียนต้องสามารถเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผลลัพธ์ได้อย่างมีตรรกะ และรักษาความต่อเนื่องของเนื้อหา (Auliya & Amrullah, 2024: 6-7)

2.3 ด้านการเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญ

ผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่จำนวนร้อยละ 57.50 สามารถเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญของย่อหน้าได้อยู่ในระดับพอใช้ และนักเรียนร้อยละ 7.50 อยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง แสดงให้เห็นว่านักเรียนไม่สามารถแยกประเด็นสำคัญออกจากรายละเอียดสนับสนุนได้ และขาดทักษะในการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อเขียนประโยคสรุปที่ครอบคลุมและชัดเจน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของบุญญฤทธิ์ วิบุลละ, อารีรักษ์ มีแจ้ง และศิตา เยี่ยมขันติถาวร (2564: 69) ที่ศึกษาความสามารถในการเขียนย่อหน้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ประเภทเชิงบรรยายขั้นตอน (process paragraph) ย่อหน้าเชิงเปรียบเทียบ ย่อหน้าเชิงพรรณนา (descriptive paragraph) และย่อหน้าเชิงบรรยายหรือเล่าเรื่อง (narrative paragraph) โดยใช้ภาพยนตร์ และพบว่า ในการทดสอบก่อนเรียนนั้น ย่อหน้าของนักเรียนส่วนใหญ่ขาดองค์ประกอบที่สำคัญของการเขียนย่อหน้า กล่าวคือ ขาดประโยคนำและประโยคสรุป และเขียนประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ค่อนข้างมาก ซึ่งเน้นถึงความสำคัญของการเขียนประโยคสรุปว่าเป็นทักษะที่ยากทักษะหนึ่งสำหรับนักเรียน เนื่องจากนักเรียนต้องสามารถสรุปใจความหลักจากเนื้อหาที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดในย่อหน้า เพื่อสร้างความเข้าใจหรือความชัดเจนให้กับผู้อ่าน โดยทั่วไปผู้เขียนสามารถเขียนประโยคสรุปในรูปแบบของการกล่าวซ้ำใจความหลัก การชักชวน การให้ข้อคิดหรือข้อเสนอแนะหรือการสอนใจ (Cambridge University, 2013: 18) ทักษะการเขียนประโยคสรุปนี้จำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องจึงจะเกิดความชำนาญ

2.4 ด้านการจัดระเบียบย่อหน้า

ผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่จำนวนร้อยละ 52.50 ได้คะแนนการจัดระเบียบย่อหน้าอยู่ในระดับพอใช้ และนักเรียนร้อยละ 5 ได้คะแนนอยู่ในระดับต้องปรับปรุง แสดงให้เห็นว่านักเรียนขาดความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานของย่อหน้า ได้แก่ การเรียงลำดับประโยคนำเสนอแนวคิดหลัก รายละเอียดสนับสนุน และประโยคสรุป และการขาดทักษะในการเชื่อมโยงประโยคอย่างเป็นเหตุเป็นผล อีกทั้งขาดการวางแผนก่อนเขียน ทำให้ขาดความชัดเจนในการลำดับความคิด ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Aini, Widayanti & Winarto (2022: 67) ที่ทำการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงเหตุและผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในประเทศอินโดนีเซีย พบว่านักเรียนมีปัญหาในการจัดระเบียบย่อหน้า กล่าวคือ ย่อหน้าบางส่วนมักมีข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องกับแนวคิดหลัก ย่อหน้ามีความยาวมากเกินไป และย่อหน้าบางส่วนมีประโยคที่ไม่สมบูรณ์ ทำให้ยากแก่การเข้าใจ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Afrin (2016: 109) ที่ศึกษาปัญหาการเขียนย่อหน้าเชิงพรรณนาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ได้เรียนเอกภาษาอังกฤษ ในประเทศบังกลาเทศ

พบว่า ปัญหาในการจัดระเบียบย่อหน้าของนักศึกษาเกิดจากการที่ไม่สามารถเขียนย่อหน้าที่กำหนดให้ตามโครงสร้างของย่อหน้าที่เหมาะสม ซึ่งประกอบด้วยส่วนนำ เนื้อหา และบทสรุป นอกจากนี้ นักศึกษายังขาดการใช้คำเชื่อม (transitional phrase) ที่เหมาะสม และมีคลังคำศัพท์ที่จำกัด ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาเหล่านี้ด้วย

2.5 ด้านการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา

ผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่จำนวนร้อยละ 60 ได้คะแนนด้านการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาอยู่ในระดับพอใช้ และนักเรียนร้อยละ 12.50 อยู่ในระดับต้องปรับปรุง แสดงให้เห็นว่านักเรียนขาดทักษะและความชำนาญด้านการใช้ไวยากรณ์ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และตัวพิมพ์ใหญ่ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของรณวีร์ พาผล, จารุณี นาคเจริญ และณพัชญ์ สุขพัชรารณ (2565: 7) ซึ่งวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษา และพบว่า ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด 5 ด้าน เรียงจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การเขียนประโยคที่ไม่สมบูรณ์ (sentence fragment) เครื่องหมายวรรคตอน (punctuation) คำนำหน้าคำนาม (article) คำกริยาผิดรูปกาล (verb tense) และการเลือกใช้คำศัพท์ (word choice) และผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของดิศราพร สร้อยญาณะ (2565: 73) ที่ศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงพรรณนาของนักศึกษา และพบว่าประเภทของข้อผิดพลาดที่พบมี 19 ประเภท โดยข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด 5 อันดับแรก ได้แก่ เครื่องหมายวรรคตอน คำกริยาผิดรูปกาล การใช้รูปคำผิด (wrong form) การเขียนประโยคต่อเนื่อง (run-on) และประโยคไม่สมบูรณ์ (sentence fragment) ตามลำดับ ความสามารถในการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา โดยเฉพาะโครงสร้างไวยากรณ์ มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อประสิทธิภาพในการเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เนื่องจากยิ่งผู้เรียนมีความรู้ด้านไวยากรณ์มากเท่าใด ก็ยิ่งสามารถเขียนข้อความได้อย่างชัดเจนและหลากหลาย เพื่อถ่ายทอดความคิดไปยังผู้อ่านได้ดีขึ้นเท่านั้น (Idaryani, 2022: 14-15)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอน

1.1 จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนขาดทักษะในการจัดระเบียบย่อหน้า ควรพัฒนาทักษะการจัดระเบียบความคิดในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักเรียน และให้นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนของการเขียน ซึ่งประกอบไปด้วย การวางแผน การเขียน และการแก้ไขปรับปรุง เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถสื่อสารแนวคิดหลักของย่อหน้าได้อย่างชัดเจน ครบถ้วน และเป็นระบบ

1.2 จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนขาดทักษะในการเขียนประโยคนำเสนอแนวคิดหลักและประโยคสรุปใจความสำคัญ ควรพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในระดับประโยคของนักเรียน ได้แก่ การเขียนประโยคแนวคิดหลักและประโยคสรุป

1.3 จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนมีปัญหาการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา ควรส่งเสริมให้นักเรียนให้พัฒนาทักษะด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ควบคู่กันไป เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ในการเขียนย่อหน้าได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

1.4 จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนขาดทักษะในการเขียนแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล ควรพัฒนาทักษะในการเชื่อมโยงสาเหตุและผลของนักเรียน เช่น ใช้แผนภาพ (graphic organizer) เพื่อช่วยนักเรียนวางแผนและเชื่อมโยงสาเหตุและผลอย่างเป็นระบบก่อนการเขียน ให้ทำแบบฝึกหัดที่เน้นการพัฒนาทักษะการเขียนให้รายละเอียดของเนื้อหาเชิงเหตุและผลในย่อหน้า รวมทั้งฝึกการเขียนประโยคสนับสนุนที่ชัดเจนและสอดคล้องกับแนวคิดหลักของย่อหน้า ตัวอย่างของแบบฝึกหัดที่เน้นการพัฒนาทักษะการเชื่อมโยงสาเหตุผลอย่างมีตรรกะ ดังเช่น 1) แบบฝึกหัดระบุสาเหตุและผล ให้นักเรียนอ่านประโยคหรือข้อความสั้น ๆ แล้วแยกส่วนที่เป็น “สาเหตุ” และ “ผล” ออกจากกัน 2) แบบฝึกหัดเติมคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุผลลงในประโยคหรือย่อหน้าที่กำหนดไว้ 3) แบบฝึกหัดจัดเรียงประโยคเพื่อสร้างย่อหน้า 4) กิจกรรมกลุ่มประเภทการตัดสินใจและอภิปรายทางเลือก เช่น กิจกรรม “การเลือกอาชีพในการอพยพในกรณีโลกจะแตก” นักเรียนแต่ละกลุ่มต้องเลือกอาชีพ 4 อาชีพ ที่พวกเขาคิดว่าเหมาะสมสำหรับการอพยพไปดาวเคราะห์ใหม่ และให้เหตุผลว่าแต่ละอาชีพมีความสำคัญอย่างไรและทำไมถึงเลือกอาชีพเหล่านั้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาครั้งต่อไป นักวิจัยอาจพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนย่อหน้าเชิงเหตุและผลแล้วประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรม โดยในกิจกรรมการเรียนรู้ควรประกอบไปด้วยกิจกรรมย่อย ๆ ที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงเหตุและผลของนักเรียน เช่น 1) กิจกรรมการเขียนประโยคนำเสนอแนวคิดหลัก ประโยคสนับสนุน และประโยคสรุป 2) กิจกรรมบูรณาการทักษะภาษาอื่น ๆ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียน เช่น ให้นักเรียนอ่านและฟังบทความ แล้ววิเคราะห์เนื้อหาเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผล จากนั้นจึงพูดอภิปรายถึงสาเหตุและผลกระทบ และ 3) กิจกรรมให้นักเรียนฝึกทักษะการเชื่อมโยงสาเหตุผลอย่างมีตรรกะ ดังเช่นที่ได้เสนอไปในข้อเสนอแนะสำหรับการเรียนการสอน

สรุป

ผลการศึกษาความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการเขียนย่อหน้าในทุกด้านอยู่ในระดับพอใช้ โดยมีคะแนนเฉลี่ยของทั้ง 5 ด้าน เท่ากับ 2.45 จากคะแนนเต็ม 4 คะแนน และเมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้ พบว่า ด้านที่ไม่ผ่านเกณฑ์มีจำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการเขียนประโยคสรุปใจความสำคัญ (ร้อยละ 58.75) และด้านการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา (ร้อยละ 54.25) ผลการศึกษางานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า นักเรียนควรได้รับการพัฒนาความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษเชิงเหตุและผลให้อยู่ในระดับดีขึ้น เพื่อการสื่อสารได้อย่างประสบผลสำเร็จ เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถเขียนประโยคนำเสนอแนวคิดหลักและประโยคสรุปใจความสำคัญได้อย่างชัดเจน การเชื่อมโยงสาเหตุและผลยังไม่สมบูรณ์และขาดข้อมูลสนับสนุน การจัดระเบียบข้อมูลในย่อหน้ายังขาดความสอดคล้องและราบรื่น และมีปัญหาการใช้ไวยากรณ์และเครื่องหมายวรรคตอน ทั้งนี้การมีข้อจำกัดด้านไวยากรณ์และการจัดระเบียบย่อหน้า

อาจเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพโดยรวมของการเขียนย่อหน้า ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนาทักษะเหล่านี้ไปพร้อมกับทักษะด้านอื่น ๆ เพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพของย่อหน้า

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- จรินทร์ธร ภัทรพงศ์โอฬาร. (2561). **รายงานการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกทักษะของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2**. กรุงเทพฯ: สาขาวิชา ภาษาต่างประเทศ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ.
- ชนินันท์ พฤษภะมูล, นัฏฐิกา เจริญตะคุ และสิวะโชติ ศรีสุทธิยากร. (2563). **ประสิทธิภาพของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน สเปียร์แมน และเคนดอลล์ เมื่อข้อมูลแจกแจงแบบไม่ปกติ**. **วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา**, 15 (2), 1-16.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2553). **เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย** (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดิศราพร สร้อยญาณะ. (2565). **การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช**. **วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช**, 1 (2), 73-84.
- ธนาภัสสร สนธิรักษ์, ศุภาวีร์ เลิศผาติวงศ์, ภาวิณี บุญจันดา, จูติรัตน์ รักษาศรี และพระหน่อแสง อคฺคเสโน. (2563). **การสำรวจความผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ศศ.บ. ชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการเขียนอนุเจตภาษาอังกฤษ**. **วารสาร มจร มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์**, 6 (2), 37-49.
- นพวรรณ จันทรวง. (2563). **การพัฒนาความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษ โดยใช้คลังข้อมูลภาษา สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา.
- บุญญฤทธิ์ วิบุลละ, อารีรักษ์ มีแจ้ง และศิตา เยี่ยมขันติถาวร. (2564). **ผลการใช้ภาพยนตร์สั้นที่มีต่อความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษและความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2**. **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช**, 14 (1), 60-73.

- พรพิทศ พูนใจสม และกันต์ดนัย วรจิตติพล. (2562). การใช้กิจกรรมการเล่นิทานเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. **วารสารสังคมศาสตร์วิจัย**, 10 (1), 147-165.
- พรรณมมล สุทธิฤทธิ์. (2559). การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่สอง มหาวิทยาลัยนเรศวร. **วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม**, 10 (2), 19-30.
- พิศิษฐ์ ตัณทวนิช และพนา จินดาศรี. (2561). ความหมายที่แท้จริงของค่า IOC. **วารสารการวัดผลการศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม**, 24 (2), 3-12.
- มติชนสุดสัปดาห์. (2566). 7 โอกาสที่คุณจะได้พัฒนาตัวเองจากการเรียนภาษาอังกฤษ. ค้นเมื่อ 30 มิถุนายน 2566, จาก https://www.matichonweekly.com/publicize/article_690487#google_vignette
- รณวีร์ พาผล, จารุณี นาคเจริญ และณพัชญ์ สุขพัชรภรณ์. (2565). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ: กรณีนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. **วารสารสถาบันวิจัยพัฒนธรรม**, 9 (1), 1-13.
- รวีศ ทะแสนเทพ, ญัฐพล สันธิ และศรัชัย มุ่งไธสง. (2558). การวิเคราะห์การเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภองาว จังหวัดลำปาง. **วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย**, 8 (18), 115-122.
- ฤทัยชนนี สิทธิชัย. (2566). นวัตกรรมการสอนด้วยวิธีการเรียนรู้ออนไลน์โดยใช้การวิจัยเป็นฐาน ในการพัฒนาทักษะการเขียนและการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัย. **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร**, 21 (1), 309-323.
- สุรพงษ์ คงสัตย์ และธีรชาติ ธรรมวงศ์. (2558). การหาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม (IOC). ค้นเมื่อ 9 มีนาคม 2568, จาก <https://www.mcu.ac.th/article/detail/14329>
- อารีรักษ์ มีแจ้ง. (2561). การสอนแบบบูรณาการทักษะที่ยึดทักษะการเขียนเป็นแกน. ค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2566, จาก https://ird01.stou.ac.th/researchlib/uploads/2561_013/2561_013/pages/module5_1.html
- Acevedo, J. K. (2023). **Rubric for ESL paragraph writing**. Retrieved 5 January 2023, from <https://www.rcampus.com/rubricshowc.cfm?code=XX27XCX&sp=true&>
- Afrin, S. (2016). Writing problems of non-English major undergraduate students in Bangladesh: An observation. **Open Journal of Social Sciences**, 4, 104-115.

- Aini, N., Widayanti, D. E. & Winarto, A. E. (2022). An analysis of students' ability in writing cause and effect essay at Sman 1 Kediri. **Journal of English Language and Pedagogy**, 5 (1), 64-73.
- Amri, S. & Saputra, B. (2020). An analysis of the students' paragraph composition performance. **INOVISH Journal**, 5 (1), 79-88.
- Auliya, P. & Amrullah, Q. (2024). Analyzing the flow of ideas in university students' cause and effect essay. **Innovation Research Journal**, 5 (1), 1-9.
- Cambridge University. (2013). **Skills for effective writing: Level 3**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Foles, K. & Pugh, T. (2015). **Great writing 5: From great essays to research** (3rd ed.). Boston, MA: National Geographic Learning.
- Hadfield, J. & Hadfield, C. (2012). **Introduction to teaching English**. Oxford: Oxford University Press.
- Idaryani, I. (2022). The analysis of grammatical structures in written texts of ELF learners. **Journal of English Language and Education**, 2 (1), 7-15.
- International Reading Association. (2022). **Cause-and-effect paragraph rubric**. Retrieved 20 December 2022, from https://www.readwritethink.org/sites/default/files/resources/lesson_images/lesson925/paragraph-rubric.pdf
- Jacobs, H. L., Zingraf, S. A., Wormuth, D. R., Hartfiel, V. F. & Hughey, J. B. (1981). **Testing ESL composition: A practical approach**. Rowley, MA: Newbury House.
- Karim, S. M., Maasum, T. N. & Latif, H. (2017). Writing challenges of Bangladeshi tertiary level EFL learners. **E-BANGI Journal**, 12 (2), 296-306.
- Masagus, S. & Syahri, I. (2022). Errors on EFL students' paragraph writings. **International Journal of English and Applied Linguistics**, 2 (3), 379-386.
- Memari, M. (2021). Effects of critical thinking on writing cause and effect essays by Iranian EFL learners. **Research in English Language Pedagogy**, 9 (2), 489-506.
- Nepal, A. (2024). Eight levels of writing problems: Critical examination of research findings putting them into practice. **Journal of NELTA**, 29 (1), 97-112.

Savage, A. & Shafiei, M. (2012). **Effective academic writing: The paragraph**. Oxford: Oxford University Press.

Worajittiphon, K. (2017). **English teaching methodology 2**. Nakhon Pathom: Nakhon Pathom Rajabhat University.